

Meğer Bahtımmış

– KARAM-41 · 16 Eylül 2014

Nergiste salladım, gülde uyuttum,
Nazlarla indirdim, elinden tuttum,
Günlerim şenlendi, gamı unuttum.
Her tavrı pek kibar, endamı zarif,
Çok söze lüzum yok, edilmez tarif.

Gözlerde tebessüm, sevgiyle sardı,
Huyundan pay aldı, gönlünde kardı,
Lezzette her tat da, sanki yar vardı.
O eşsiz, hem afif, hem de çok zarif,
Sözcükle izah zor, müşküldür tarif.

Bir ömür kalbimi, koşulsuz verdim.
Bağrından kokulu, çiçekler derdim,
Mutluluk yetersiz, murada erdim.
Bir sevda gülüdür, müstesna, zarif,
Çok farklı goncadır, yapılmaz tarif.

İltifat yetmiyor, ne desem bilmem,
Ağlatsa göz yaşım, şifadır silmem,
Birazcık üzülse, dertlenir gülmem.
Ahvali mükemmel, kusursuz, zarif,
Anlatmak imkânsız, yetmiyor tarif.

O yoktu sağırdım, gözlerim kördü,
Şefkatle yoğrulmuş, bir yuva ördü,
Kusurum olunca, güldü hoş gördü.
Ben kaba, idraksiz, yar kibar zarif,
İzahı mümkünsüz, yapamam tarif.

Siyahtan zülfünü, bağrıma salmış,
Hayatım yıllarca, kaymakla balmış,
Yüreğim aşkından, deryaya dalmış.
Merhamet membaı, oldukça zarif,
Her hali gizemli, ne mümkün tarif.

İyi ve zor günde, bir tanem canım,
Varlığım servetim, nadide hanım,
O benim sultanım, tahtı sol yanım.
Dünyada benzersiz, yok daha zarif,
Sözcükler yetmiyor, imkânsız tarif.

Bakışı merhemdir, ömrümün ferî,
Meğerse bahtımmış, ezelden beri,
Kıskandım kendimi, olmuşum eri.
Gezmesi, gülmesi, sevmesi zarif,
Daha da var fakat, edemem tarif.

Karakalem çalışması bana aittir.